

CRÒNIQUES DEL MON

IX

RASPUTIN i els <hambrientos de Rusia>

I

<<”Mi amado e inolvidable maestro, redentor y mentor! Qué vacía es la vida sin ti!. Mi alma sólo se tranquiliza y relaja cuando tu, maestro mío, estás sentado junto a mí. Beso tus manos y reclino mi cabeza en tus benditos hombros. ¡Oh, qué ligera y etérea me siento entonces!. Sólo deseo una cosa: dormirme para siempre en tus hombros y en tus brazos. Qué felicidad sentir tu presencia junto a mí. ¿Dónde estás? ¿Adónde has ido? Qué triste me hallo y cómo padece mi corazón la nostalgia de no verte. ¿Estarás pronto junto a mí? Ven en seguida, te estoy esperando y me atormento de no verte. Quiero tu santa bendición y beso tus benditas manos. Te amo eternamente”>>.

Tuya. M¹.

Era l'any 1909. M és Mára, apel.latiu que la tsarina Alexandra F'odorovna emprava quan s'adreçava amb to reverencial al seu guru Grigorij Jefimovic Navyckh, més conegut com a **Rasputin**. Aquell any, Rasputin patia d'un ostracisme provissional ateses les pressions existents al govern rus per a apartar el bruixot de la cort imperial. Nat l'any 1872 a Prokovskoje, des del 1903 pasturava per Petrogrado, portant una vida entre misteris, bohèmia i escàndols. Dos anys més tard, al temps que mossèn Gapon prel.ludiava al diumenge roig el que posteriorment esdevindria la gran revolució russa, aqueix monjo barbut, asceta i taumaturg, era introduït al cort del Tsar. Degué ser per novembre, segons data un diari del Tsar Nicolau II: *< Hem conegut un home de Deu, Gregorij, de la província de Tobolsk >* (p.86) . Les cròniques sostenen que, mitjançant ell, el Tsar creia interpretar la voluntat de la verdadera Rússia, defugint així de les dictaminacions, més cabdals de la Duma (Parlament). Les seves arts, la seva màgica manipul.lacio i els poders estranys que aconseguia emetre l'anaren separant cada pic més de l'aparell professional de l'estat (Govern, Parlament, exèrcit, etc.), molt particularment del primer ministre Piotr Arkadievich Stólypin, sense cap dubte la persona més sensata dins aquella cort de miracles. L'11 de setembre de 1911 (un altre 11 de setembre, com el de 1972 a Xile i el del 2001 a Nova York, carall amb aqueixa maleïda dada!!!), mentre acompanyava al Tsar a l'òpera "Zar Sultan" de Rimsky Korsàcov, Stólypin era assassinat d'un tret pel terrorista Dimitri Bogrov. Sense ell, i malgrat la Duma tractés endebades d'investigar sobre les malifetes del "mestre" Rasputin, aquest s'instal.là de bell nou a Petrogrado, aconseguint que el Tsar imposàs els seus dissenys sobre els de qualsevol altre mandatari. Alix, la Tsarina, s'havia sortit amb la seva. *<Acusen Rasputin de fer petons a les dones –escrivia al seu marit- Llegeix l'Evangeli i veuràs com els apòstols besaven el bon Jesús”>* (p.86) argumentava amb un empardalament incorregible. L'embadaliment pregon sobre un Tsarevitx, hemofílic, i la creença, cega, en el fetiller com un instrument de Deu per a salvar el seu fill d'una mort anunciada, feren la resta. De llavors fins la seva mort –al 30 de desembre de l'any 1916- la influència del *Staret* fou incrementant fins a l'extrem de dirigir pràcticament la nació russa. Un any abans, Rússia entrava a la Guerra Guerra:. Segons la Tsarina calia salvar la nació i tan sols Nicolau II ho podia fer; però només Rasputin sabia el camí per assolir-ho. Els polítics conspiradors de la Duma havien de ser exterminats, humiliats.

¹ Alan MOOREHEAD, *La Revolución rusa*. Ediciones Destino, Barcelona, 1958. p. 87. Totes les cites procedeixen d'aquest llibre

Leon Trotsky descriu les seves ambicions així com la progressiva impopularitat que s'anava acumulant sobre Alix:

<” Para justificar su nueva situación, esta alemana adoptó con una fría furia, todas las tradiciones del más tenebroso medievalismo ruso, el más atrasado y feroz de todos los medievalismos, precisamente cuando el pueblo estaba haciendo todo lo posible para librarse de él. Esta princesa de Hesse estaba literalmente poseída por el demonio de la autocracia. Se había visto elevada desde su rincón provinciano alemán a las alturas del despotismo bizantino y por nada del mundo quería descender ni un sólo escalón”>. (p. 117)

El paroxisme arribà al setembre, quan el Tsar era al front de batalla. Alix i Rasputin suspengueren les sessions de la Duma, expulsaren els diputats i posaren al seu lloc genteta d'allò més miserable i mesquina, com ara un impresentable i ridícul Alexander Protopópov a qui feren ministre de l'interior. Era un tot espectacle d'extravagàncies interminables. En poc temps havien tret més de vint ministres. Rasputin tenia el mànec de la paella; feia i desfeia a voler: es comentava que rebia a la seva cambra, lliurava càrrecs als marits de les dones que jeien amb ell i expulsava als que es negaven a concedir-li aqueixos plaers. La Tsarina vetllava per ell. *<”No cedas –escrivia al seu espòs- Manda, sé el jefe. Obedece a tu enérgica mujercita y a Nuestro Amigo. Cree en Nosotros “>* (p. 122). La combinació de les successives derrotes i els inel·ludibles despropòsits d'Alix & Rasputin motivà la reacció de tothom. Seria, però, un petit grup d'aristòcrates d'extrema dreta qui decidí posar punt i final. .

L'episodi final d'aquesta història és si fa no fa tan estrofolari com els que caracteritzaren la seva vida. L'assassinat fou realitzat, en paraules d'en Trotsky, a mena de guió cinematogràfic destinat a un públic de mal gust (p. 125). A la nit del 29 de desembre, Rasputin, acceptà anar a la llar del príncep Jusupov, de bon segur atret pels encants de la seva dona, la princesa Irina a qui volia seduir. Al sopar, els conspiradors – a més a més de l'esmentat príncep, el Gran Duc Dimitri Pavlovich, i Puriskhevich- l'enverinaren amb cianur potàsic injectat al vi de Madeira i a uns pastissos d'ametlla. La dosi era brutal; Rasputin, però, només manifestà mal de panxa, i de cap. El príncep, aleshores, decidí matar-lo amb un tret al cor. No fou suficient, car el monjo reaccionà i, agafant Jusupov per l'esquena, el llançà a terra, sortint després cap a un pati cobert de neu. A llavors, Purishkevich tornà a disparar i propina el monstre un munt de potades per tot el cos. Segurs de la seva mort, *-<”He matat Griska Rasputin, l'enemic de Rússia i del Tsar”>* cridava aquest darrer, (p. 127)- els conjurats agafaren les despulles i les sumergiren al Neva. El cadàver fou trobat l'1 de gener; el fet de que es descobrí que els pulmons eren plens d'aigua feia veure que Rasputin no havia mort abans de caure al riu. Sense cap dubte, l'eliminació del seu mentor presagiava els pitjors avatars per la família del Tsar, una atzarosa evolució a pitjor que només es clouria al juliol de 1918 amb la pólvora de les metralles d'Ekaterinburg.

Juliol de 1975. Aquest cronista es disposa a començar les seves primeres classes. L'alumnat es un grup de joves que aspiren a treure el certificat d'estudis primaris. Per tal de conèixer el seu nivell acadèmic, el professor passa un llistat de deu nom (personatges històrics, ciutats del món, etc.). Un d'ells és *MAQUIAVELO*. La resposta majoritària és llampant: **UNA DISCOTECA DEL ARENAL**. Hom es juga el que sigui a que després dels esdeveniments d'aquest estiu, pels mallorquins i balears en general, el nom de **RASPUTIN** és i serà sempre el del més famós **PUTICLUB de MOSCOU!**.

II

D'entre el munt de records de la meua infantesa, a Son Comparet, aquests dies m'ha vingut al cap l'astorament de sa padrina –Donya Rosa, com encara hi ha serverins que la recorden- en veure com menjàvem. Amb a tonalitat dolça de Puerto Rico, ens deia: *Comen Vds como unos oleogábalos; parecen los hambrientos de Rusia*. Per molt que l'he cercat (Diccionario de la Lengua, Maria Moliner ...), no he trobat explicacions al primer terme; l'altre, però, està molt més clar. Els afamegats de Rússia no eren altres que les vertaderes víctimes de Rasputin i de la Tsarina. Clar, els que acabaren amb la segona i amb tota l'autocràcia feudal amb la revolució del 17., els que, malgrat els gairebé tres quarts de segle de dictadura del proletariat no assoliren un mínim de benestar; amb poques paraules, els miserable de sempre. No és, però, aquesta gent pobre a qui jo he titllat com **<Los Hambrientos deRusia>**. Aquests són persones de la nostra illa; curiosament qui la governen: una genteta àvida de poder, *parvenus* en la gestió pública, qui no dubten en representar els illencs promovent el turisme (i els campionats d'escacs) a les cases de barret de la nova Rússia, la postcomunista, la de les maffies. A ells li deurem sempre que la figura demoníaca d'en RASPUTIN deixi de ser per tots nosaltres el tafurer del darrer Tsar per a esdevenir un dels destins dels nostres cèntims (o Euros!).

S'ha parlat molt del cas RASPUTIN, raó per la qual no aprofundirem en detall car, de fet, no tenim res nou per a aportar. La recerca del tàndem Goñi & Vallés és mereixedora del Pulitzer. La notícia ha vessat el localisme balear i ha estat tan generosament difosa (DIARI DE MALLORCA, La SER, EL PAIS, INTERVIEW), com a intencionadament silenciada (EL INMUNDO). El Grup SERRA, una de cal (BALEARS), altra de sorra (ULTIMA HORA). A INTERNET (com a la Telefonía Mòbil) ha funcionat –i encara funciona- el PASALO, com aquell del tristament famós 13/M. De tot el llegit –coincidesc amb en Matias Vallés- les millors lletres les publica un mitjà satíric de tiratge nacional: EL JUEVES. (nº 1417, año XXVII, 21-27 de juliol de 2004, p. 19). quan confereix el guardó de *<el gilipollas de la semana>* en JAUME MATAS “RASPUTIN”. De les set raons esgrimides, subratllarem les dues següents:

- **<“Por incluir siete entradas al puticlub “Rasputín” entre las facturas de gastos de un viaje oficial a Moscú al frente de una delegación de siete personas del Gobierno Balear (“Qué exagerados son los españoles –sentencia Matas- Después de los muertos y los millones que les ha costado la factura de Irak, hay que ver cómo se ponen por estas facturas de nada)”>**
- **<“Por echar balones fuera y decir que quienes entraron en el “Rasputín” fueron otros altos cargos mientras que él se fue al hotel (Un compuesto 300 rublos salidas, domicilio y hotel, 1.000 rublos –proposa la meuca rasputinesca- Entonces, vámonos al hotel que pagan los contribuyentes -respon el president Matas)”>**.

L'afer, tot i això, no afecta exclusivament aquests afamegats de Rússia ans lamentablement tots nosaltres. La darrera vinyeta de EL JUEVES és així de clara:

- **<“Exacto. Gilipollas usted y yo, y todos los contribuyentes, que somos los hemos pagado la factura. (Mi mujer no me la chupa, no tengo un duro para putas –afirma un picapedrer emprenyat- ... pero he pagado siete mamadas en uno de los puticlubs más caros del mundo)”>**.

Amb tot aquest paperam, no es d'estranyar la resposta de l'afamegat Mariano Rajoy qui, després de negar tot coneixement del cas, diu haver sentit qualche cosa vint dies fa. En Mariano, líder polític dels set magnífics puteros illencs, palesa la seva condició d'afamegat rus recorrent a la mentida més barroera per tal de justificar el vergonyós paper dels seus seguicis. De fet, actua igual que un altre afamegat moscovita, l'encara fiscal de l'Audiència Nacional Eduardo Fungairiño qui, en la sessió d'interpel·lació per la causa del 11/M, afirmà ignorar tot al respecte. Com també feu un covard, sinuós i mel·liflu Angel Acebes en mantenir la mentida, interessada d'atribuir a E.T.A. qualsevol tipus de responsabilitat en els espantosos atemptats de fa ja més de cent dies.

La barra ideològica que empara aquests <*hambrientos de Rusia*> ha vist nàixer el seu vertader esperit fatxada a la FAES, una pretesa fundació d'anàlisi i estudis social que, en realitat respon a allò que realment amaguen les seves sigles: FALANGE ESPAÑOLA. La presideix –¿podria ser un altre?- l'afamegat José María Aznar, el de la medalla, el famós *Führersito*. No deixa de ser significatiu com una organització patriòtica de voluntaris creuats aliats dels Nazis –la falangista i quitxotesca **División Azul**- acceptés penetrar a les gelades estepes soviètiques per tal de contribuir a anihilar el perill comunista, amb un resultat més aviat penós. Avui, els seus hereus baleàrics, seguint les consignes del seu partit -:robar conceptes, manipular significats (com ara el de “popular”), profanar valors, ...- es disfressen d'afamegats russos per tal de vendre el que queda de Mallorca (*all included!*). Per ells, està molt clar, comandar és abusar; aqueixa és la vertadera manera de governar: fent que el poble pagui els excessos, execrables, dels seus dirigents. Com igualment havien fet fins a la seva mort la Tsarina i el seu súcube, Rasputin.

Golona

Artículo Publicado en la Revista CALA MILLOR 7
Julio 2004.